

Pintér István

A fehér arany birodalma

regényes tudósítás

B U D A P E S T, 2 0 1 4.

F Ü L S Z Ö V E G

A borpancsolás örök téma. Bódító nedűt sokan készítenek, ám kevesen értenek hozzá igazán. A szőlőtermesztő vidékeken persze nagyobb a szakértelem, mint az ország más régióiban. Szerzőnk egy olyan területen járt, ahol ez a tudomány apáról fiúra száll. A mesterség egyúttal jó üzlet is, amit az állam szabályoz, ellenőriz és adóztat. Bács-Kiskun megyében az egy főre jutó cukorfogyasztás olyannyira magas, hogy kis túlzással miattuk kell exportálni a fehér aranyat. Ebben a birodalomban mindenki iratlan törvényekhez igazodik. Szociográfus előtt sosem nyílnának meg, de szerencsétlenségükre egykor – és teljesen véletlenül – olyasvalaki csöppent közéjük, aki írói vénával rendelkezik. A kissé erotikus történetet humorosan is felfoghatjuk, ekkor azonban nagy hibát vétünk...

Matkovits Lajos

*Oknyomozó riportereket nem képeznek.
Az ember egyszerűen azzá válik.*

Copyright Pintér István, 2014.

Egy

Az évente megrendezett jogászbált ezúttal a Központi Tiszti Házban tartották. Elővettem a rendezvényre szóló meghívót, és megkocogtattam vele a taxisofőr vállát. – Itt álljon meg, kérem ! – Energikusan kipattantam a kocsiból, majd fejedelmi gesztussal benyújtottam neki az ablakon egy százast. Igazán szép pénz, ahhoz képest, hogy a harmadik keresztutca sarkán szálltam be... Fapofával a bejárathoz sétáltam, közben szórakozott mozdulattal előhúztam apám zsebóráját. A fedél felkattintása után megállapítottam, hogy ez idő tájt már minden bizonnyal keresi. Szálfaegyes derékkal mentem fel a lépcsőn, és csak egy pillanatra torpantam meg a janitor előtt. Sietve letépte a belépőjegyül szolgáló perforált részt, aztán tisztelettel utat engedett.

A díszterembe nyíló kétszárnyú ajtót sarkig tárták. Megálltam a küszöbön, nyakamat jobbra-balra nyújtogatva, mintha keresnék valakit. Persze, nem akadtam ismerősre, mivel a jogi pályához egyáltalán nem volt közöm. Akkoriban az Athenaeum Nyomdában dolgoztam mint betűszedő. Mondanom se kell; a jogászbál meghívói nálunk készültek. Legutóbb az Aranypók üzletlánc nőifehérenmű-bemutatóján vettem részt, hasonló illetékséggel.

Abbahagytam a fejem forgatását, mert félrecsúszott a csokornyakkendőm. Elsétáltam a legközelebbi svédasztalig. Ajakbiggyesztve szemügyre vettem a kínálatot, majd rajtaütésszerűen elfogyasztottam néhány szendvicset. Akkor már – ha akartam, ha nem – innom is kellett valamit. Tehát odaálltam egy nagy beszélgető társaság gyűrűjébe. Kis idő múlva elgondolkodó arccal bólogatni kezdtem, habár a szakkifejezések közül csupán a corpus delictit ismertem. Rövidesen pezsgőspoharakat adtak körbe. Felém is nyújtottak egyet. Természetesen nem utasíthattam vissza, nehogy megbántsak valakit.

Mivel a száraz jogi okfejtéseknél jobban szeretem a zenét, táncpartner után néztem. Ezek a jogászlányok nem valami szépek. Egyszer azt hallottam, hogy a jogi pályához két dolog szükséges: nagy fej és nagy fenék. Na, az ott volt bőven. De egy díszvendég ne kritizáljon. Az egyik lány különben is elég tűrhetően nézett ki. Valami zöld italt kortyolgatott, és közben hosszú pillantásokat vetett rám. Buja bájain mélyen dekoltált sárga selyemruha feszült. Néha-néha égővörösre lakkozott körmeivel beleszántott rövid, melírozott hajába. Félreérthetetlenül engem bámult. Ezen önmagában véve sincs mit csodálkozni, egyébként is jól állt rajtam a nagybátyám szmokingja. Tavalý disszidált, akkor örököltém tőle.

A lány letette talpas poharát, és szórakozottan, mintegy cél nélkül, elindult felém. Zsebre dugtam a kezemet, mert mindig ezt teszem, ha zavarba jövök. Már csak lépésnyire volt tőlem, amikor véletlenül kilépett a bal cipőjéből. Rémes érzés lehetett szegénynek, egy ilyen elegáns helyen. Szerencsére meg tudott kapaszkodni a vállamban, bár ügyetlenségemben kissé hátráltam.

– Bo-bocsánát ! – dadogta félszeg mosollyal. Szeme esdeklően tágra nyílt.

– Igazán nem haragszom – nyugtattam meg, és feljebb toltam orromon a szemüvegemet.

Visszavetette homlokába hullott haját, ettől felszikkasztak a fülbevalói. Rám támaszkodva ügyesen belecsusszant tűsarkú cipellőjébe. Az estély folyamán már nem is igen engedték el egymást. Egyetemistának nézett, én pedig meghagytam hitében. Biztos az okulárétól nézek ki joghallgatónak... Rőla viszont kiderült, hogy nincs köze a joghoz, ám ez nem vette el a kedvemet. Saját bevallása szerint tizennyolc éves volt, és Kacsári Kingának hívták.

Megjegyzem, nagyon udvarias ott a személyzet, a Tiszti Házban. Minden vendéget kikísérnek. Úgy emlékszem, Kingának hárman is segítettek beültetni engem a taxiba. Végigrobogtunk a Váci utcán, aztán kifordultunk valami sötét helyre, ahol sokáig zötykölődtünk. Az út végén tűzoltósízek vártak, nekik szalutáltam is. Tudom én, hogy mi az illem. De a legjobb az volt, mikor kinyújtóztathattam a tagjaimat. Puhaság vett körül. Jó szagú, süppedő puhaság.

Kettő

Arra ébredtem, hogy vakít a nap. Hunyorogva az ablakhoz botorkáltam, behúzni a függönyt. Lent, az utcán valami furcsa volt. Ez nem a mi utcánk ! Kidörgöltem az álmot a szememből. Hát persze ! Ez a Rákóczi út. Majdnem szemben, ott az Athenaeum. Éppen a második emeleti szedőteremre látok. Akkor viszont a Palace Szállóban vagyok. Hátat fordítottam a fénynek, és gondolkodni próbáltam. Jogászbál. A sárga ruhás lány. Pillanatok alatt beugrott minden. A fájdalom is a fejembe. Ezek szerint a zúgás sem a fürdőszobából jön. A jelzett irányból puha léptek közeledtek, s megjelent a sárga ruhás lány. Azonnal ráismertem, pedig nem volt rajta a selyem ruha. Hogy pontos legyek, szikrázó fülbevalóin kívül semmit sem viselt. Kissé féloldalas tartásban torpant meg, de egyáltalán nem látszott ijedtnek.

– Hát felébredt Kinga kis kedvence ? – turbékolta felém.

Na, tessék ! Már a nevére is emlékszem. Hiába, az én memóriámmal nem lehet versenyezni. Közben odaringatta hozzám kellemes illatot árasztó testét.

– Kapj magadra valamit – néztem végig rajta. – Úgy sokkal izgatóbb.

– Rajtad sincs semmi – jegyezte meg.

Komolyan mondom, csodálkoztam. Tényleg meztelen voltam... Biztos ő vetkőztetett le. Meg is akartam kérdezni tőle, de rúzsos szája a számra tapadt. Magamhoz húztam, és már vittem is volna, csakhogynem engedte.

– Majd reggeli után ! Éhes vagyok... Különben is szűrsz. És tusolj le !

Mit tehettem? Elvonultam tisztálkodni. Borotválkozás közben hallottam, hogy meghozzák a reggelit. Olyan gurulós asztalkán, mint a filmekben. Kinga kopogás nélkül rám nyitott. Meghúzta halványkék kimonóján az övet, és beadta az alsónadrágomat.

– Az inged és a szmokingod még a szálloda tisztítójában van... Amint kivasalták, felhozzák.

A csukámat pedig az ajtó előtt fényesíti a boy – gondoltam vidoran. Ha ezt a kollégák látnák...

A villásreggelit nagyon pazarul szervírozták. Ehhez mérten megpróbáltam ünnepélyesen falatozni, már amennyire ez gatyában lehetséges. Az étkezést kísérő beszélgetés során meg kellett állapítanom, hogy Kinga műveltsége sok kívánnivalót hagy maga után, és nem is túl okos. De ha az ember huszonnégy éves, ezek nem döntő szempontok. Különösen, ha tervei főleg a reggeli utánra vonatkoznak.

Maga az aktus nem igényel különösebb leírást, a pihegőkben azonban eldöntöttem, hogy ez tartós kapcsolat lesz. Igaz, a lány nem egy Weisz Andi, ám nála én úgy sem rúghatok labdába, focizni viszont szeretek... Ez volt az oka annak, hogy kis vonakodás után megígértem; hazakísérem a szüleihez.

Amikor a londiner bekopogott a szmokingommal, borravalót akartam adni. Kinga odacsúsztatta a bukszáját, és biztató fintort vágott. Felkattintottam a zárat, némi aprót keresve. Csak papírpénz volt benne, annyi, hogy időbe telt volna megszámlolni. Rémlett valami a tegnap esti bordó egyenruhás tűzoltókkal kapcsolatban, ezért nagy címletűt nyújtottam a srácnak. A recepciónál Kinga fizetett. Amíg rendezte a számlát, én unatkozó testtartással váraкоztam. A forgóajtón kilépve balra indultunk el. A lány befordult az első keresztutcán. Kikerültem egy narancs színű Opel Mantát, amely félig a járdán parkolt, és megszólaltam:

– Tulajdonképpen hová megyünk ?

Nem kaptam választ, mert senki se volt mellettem. Hátranéztem, hol marad Kinga. Éppen akkor dobta be az egy váltás fehérneműre méretezett táskáját a csomagtartóba. Odatámolyogtam a csodálatos kupéhoz.

– Ez a tietek ?

– Az enyém. Szülinapomra kaptam. Amíg kiérünk a városból, inkább te vezess. Nem szeretek Pesten autózni.

Három

Taksonyban adtam át a volánt, nagy nehezen... Kinga olyan biztos kézzel irányította a kocsit, hogy az 51-es úton el is szunyókáltam. Kiskunlacháza után tértem magamhoz. Te jó ég, meddig megyünk?! Néhány dömsödi agrárproletár megbámulta csokornyak-kendős sziluettetemet. Tassnál kijelentettem, hogy éhes vagyok.

– Majd a következő faluban megállunk! – ígérte csinos útitársnőm.

Szalkszentmártonban valóban fékezett egy vendéglő előtt. Mire az ajtóhoz értünk, már a tulajdonos is ott volt. Szívélyesen betessékelt minket, és személyesen vette fel a rendelést. Habár csak dél felé járt, levették a védőhuzatot a zongoráról. Hamarosan megérkezett egy kántorforma alak, futva. Felnitotta a hangszer fedelét és klimpírozni kezdett. Közben folyvást felénk mosolygott. Igaz, rajtunk kívül nem is volt más vendég. Ez lehetett a magyarázata annak, hogy az ételt rekord gyorsasággal tudták kihozni.

Egyébként, vidéken sokkal figyelmesebb a kiszolgálás, mint a fővárosban. Például, a konyhaséf kijött megérdeklődni: ízlett-e a főztje. Ekkor már én akartam állni a cehet, de ismét megjelent az üzletvezető, és barátságos szabadkozással közölte, hogy az ő vendégei voltunk. Nem tudtam mire vélni a dolgot, aztán rájöttem: a szmokingom miatt biztos összetévesztett egy színésszel. Kinga úgy bólintott, mint akinek természetes, hogy ingyen ehetünk.

Soltnál átevickéltünk az 53-as útra. Ekkor történt, hogy egy posztoló rendőr szeme láttára szabálytalanul kanyarodtunk... Beharaptam a szám szélét, de felesleges volt az idegeskedés. A tányérsapkás alak még oda is tisztelgett nekünk! Kinga úgy biccentett vissza neki, mintha kegyet gyakorolna. Csak hosszú hallgatás után mertem megkérdezni tőle:

– Apukád mivel foglalkozik?

– Egyéni gazdálkodó – válaszolta előreszegezett tekintettel.

Tehát földműves... Mezőgazdasági dolgozó. Magyarul: paraszt. Ezt – érthető okokból – nem akartam tovább feszegetni. Elvégre, nem lehet mindenki nyomdász. Akarom mondani: joghallgató! Dunatételtlent némaságba burkolózva hagytuk magunk mögött. (Tényleg van ilyen helység, nem én találtam ki.) Az akasztói kapások kalapot emeltek, mikor meglátták a narancs színű autót. Lopva a műszerfalra pillantottam; cirka száz-húsz kilométert jöttünk eddig.

– Megérkeztünk! – bökött hüvelykujjával az útszéli táblára a lány. Ez állt rajta:

C S E N G Ő D

Négy

A ház kisebb volt, mint a Hadtörténeti Múzeum, de sokkal szebb. Kovácsoltvas kerítés fogta körül, a pázsit pedig az angol kastélyok előtt sem lehet zöldebb. A garázsba aszfaltozott utacska vezetett. Besiklottunk két másik autó közé, s kikászálódunk. A kocsi végénél Kinga belém karolt. Tettem egy tétova mozdulatot a csomagtartó felé.

– Majd behozzák – simította hátra a haját. Fedett betonjárdán értünk az épülethez. Szikár, nyüzögött arcú férfi állt ki a verandára. No, itt az egyéni gazdálkodó – gondoltam magamban. Megigazítottam a szemüvegemet, hogy jogászosabbnak tűnjek.

– Jó napot kívánok! – hajolt meg felém a nyüzögött képű, majd Kingához fordult:
– A szülei már várják.

Leengedtem kinyújtott kezemet, és igyekeztem úgy tenni, mint aki elfelejtette, hogy a karórát a bal kézen hordják. Átviharzottunk a hosszúkás előszobán, így nem sokat láttam belőle. A hallban szintén érdemes lett volna nézelődni, de Kinga felcipelt a tölgyfából készült kanyargós lépcsőn. Kétszer is megbotlottam a közepén lecsorgó vörös szőnyegben, pedig rézpántok rögzítették. Kicsit kifűjtük magunkat, aztán benyitottunk egy intarziás ajtón. Szemben velem, vagyont érő ülőgarnitúra közepén, alacsony, pocakos, tömött bajszú ember terpeszkedett. Már éppen köszönésre nyitottam a számat, amikor oldalról kacarászó hang hallatszott:

– Hát csak hozott egy jogászt az én kislányom !

Termetes asszonyság mosolygott rám, egy selyemernyős állólámpa alól. Nyakában olyan vastag aranyláncot hordott, hogy egy német juhászkutya se tudta volna eltépni. Egyszerű, püspöklila kisestélyi ruhát viselt. Odaringott hozzám és átölelt párnás karjaival.

– Szervusz, édes fiam !

Megilletődve türtem csókolgatásait, majd tisztelettudóan a ház ura felé indultam, aki a krómozott karfát megmarkolva emelkedett fel a négerbarna bőrhuzatról.

– Isten hozott minálunk !

Keményen megszorította a kezemet, amit én férfias némasággal viszonztam. Mind a négyen leereszkedtünk a sakktáblát mintázó, politúrozott dohányzóasztal köré.

– Akó Zoltán vagyok – szólaltam meg, mert végre mondanom kellett valamit.

– Hanyadéves ?

– Másod ! – rikkantotta Kinga.

A tömött bajusz mérgesen megrándult. – Te, édes lányom, inkább hallgass...

– Jut neked Zoliból még bőven – vigasztalta az anyja. – Egy életre.

– Szent Istvánkor meg is tarthatjuk az eljegyzést – jelentette ki súlyos megfontoltsággal az apja.

Leesett az állam, amit a szülők helyeslő bólintásnak fogtak fel. A párnás tenyerek kettőt tapsoltak, mire bependerült egy fekete hajú, fehér főkötős-kötényes lány, fekete miniruhában. Megrakott ezüsttálcát egyensúlyozott közénk, és már ott sem volt.

– Ez bor... – töltött a kézzel csiszolt poharakba Kinga apja. (Akkor még nem tudtam, hogy érti ezt.)

– A fiatalokra ! – sikkantotta az anyja.

Őszintén megmondom, én nemigen tudtam élvezni az italt. Azt az eljegyzést nem kellett volna szóba hozni. Rosszkedvemet fáradtsággal álcáztam, be is dőltek neki.

Öt

A rendelkezésemre bocsátott szoba akkora volt, hogy egy turistacsoportot simán elszállásolhattak volna benne. Drágán, de ízléstelenül rendezték be. A falakon mázolmányok, a polcokon giccsparádé. Könyveket persze sehol sem láttam... A kazettás mennyezetről lelógó csillár viszont maga megért vagy kétszázezret. Csak álltam ott, bokáig süppedve a perzsaszőnyegbe. Mélázásomból kopogtatás riasztott fel. A fekete-fehér leány jött be, kezében egy farmernadrággal és néhány pólóval.

– A Hercegnő küldi.

– Kicsoda ?

– Hát errefelé így hívják. A Kingát.

Kivettem a kezéből a cuccot, és erőnek erejével leültettem az egyik plüssfotelba. Kemény kis teste volt.

– Te a családhoz tartozol ?

– Ugyan – nevetett rám. – Bejárónő vagyok.

– Akkor világosíts fel néhány dologról ! Én a te Hercegnődet tegnap ismertem meg. Lényegében semmit se tudok róla... A szülei meg már házasságról beszélnek ! Egyáltalán; mivel keresi a pénzt az apja ?

A fekete-fehér lány csak nézett rám, kutató szemekkel. Fel-alá rohangáltam, aztán letérdeltem elé.

– Szólj már valamit !

– Elveszed ?

Válasz helyett belekaszáltam a levegőbe. Ezzel sikerült megnevettetnem.

– Hát... De ha kitudódik, nekem végem van.

– Nem árullak el ! – ragadtam meg a kezét.

Még mindig habozott. Visszatartotta a levegőt, aztán mélyet sóhajtott.

– Köszönd a szép szemednek...

– Szóval, miért akarják minél előbb kiházasítani ?

– Mert ő Bács-Kiskun megye legnagyobb kurvája. Ká Kacsári Kinga.

Ezt persze nem vettem komolyan. Minden lány ilyeneket mond társnőiről. Mellesleg, éppen ezzel terelik a figyelmet a másokra.

– Ő nem is akar férjhez menni, de a szülei kényszerítik. Szégyenlik a világ előtt, amiket csinál.

– Nagykorú. Nem lehet kényszeríteni.

– Te nem tudod, ki az apja. Királynak nevezik a háta mögött. A környék leggazdagabb embere. Ha nem engedelmeskedik a naccsága, nem kap semmit... Pedig szeret flancolni.

– Miből van az apjának annyi pénze ?

– Bort csinál. Meg pálinkát.

– És ilyen jól megy neki a szőlőművelés ?

– Magyarul beszélek ! Csinálja a bort.

– Hogyan ?

– Cukorból. Élesztőből. Aromából.

Végre leesett a tantusz. Szóval, pancsol. Ez büntetendő cselekmény. Ezért kell neki éppen egy jogász vő.

– Hát, belőlem nem esznek – mondtam ki hangosan. – Mellesleg, nem is vagyok joghallgató.

– Nem?! – meredt rám a fekete-fehér lány döbbenten. – Pedig azért küldték fel a bálra...

Meséltem neki néhány rendezvényről, ahol potyameghívóval – díszvendégként – a nyomdaipart képviseltem. Egész teste remegett a kacagástól.

– És most ?

– Nyúlcipő.

Keresztbe tette a lábát, szándékos hanyagsággal, így könnyedén megállapíthattam, hogy a fekete minirouha alatt fehér bugyit hord.

– Azért ne siess annyira...

– A Hercegnő ? – kérdeztem rekedten.

– Fürdik. Az nála legalább egy óra.

A hóna alá nyúltam, és kiemeltam a cipőiből.

Hat

Később, a színes tévé nagy képcsövében láttam, hogy a háromszárnyas tükörhöz sétál, és megigazítja feje búbján a fehér bóbitát.

– Holnap másik bejárónő jön... – pillantott rám fél szemmel.

– Akkor csak holnapután megyek el.

Megkerestem a Királynét. A kertben felügyelt öt-hat jobbagyforma emberre. Húszliteres műanyag kanisztereket raktak körbe kukoricaszárral, sátorszerűen.

– Mik ezek ?

– Szárkúpok, édes fiam. Tudod, nem lenne szabad pálinkát főzni, itt meg nem nézi a finánc.

Eligazgatott néhány hosszú, megsárgult kukoricalevelet, aztán bizalmasan hozzám hajolt:

– Van a homokrakásban is, a trágyadomb alatt pedig végképp nem keresik.

Végignéztam az indiántáborra emlékeztető szárkúpok sokaságán, de nem tudtam, hány literrel szorozzam be a számukat. A Királyné karon fogott és kivezetett a kerti járdára.

– Jól érzed itt magadat nálunk, Zolikám ?

– Jól. Csak egy kis Jimi Hendrix hiányzik. Most jelent meg az egyik lemeze – fűztem hozzá magyarázatként.

– Majd utána nézünk, édes fiam ! Úgyis be kell mennem Kiskőrösre. Pénteken nem jött meg a gázos kocsis Csengődre.

Na, mondja még valaki, hogy a Királyné nem törődik az alattvalóival. Vakargatni kezdtem a fejemet.

– Nekem haza kéne telefonálnom, mert nem tudják, hol vagyok.

– Vasárnap van, Zolikám ! Zárva a posta... De majd mi kinyitjuk ! Átöltözöm, aztán indulhatunk is.

Amíg távol volt, a ház körül csellengtem. Az egyik manzárdablakból a Hercegnóm hajolt ki, bébidollban.

– Nem jössz fel ?

– Telefonálni megyünk anyáddal – tártam szét a karjaimat sajnálkozva.

A gazdasági épületek felől motorzúgás hallatszott. Siheder gyerek tűnt fel egy hat-százas fogattal. Bukósisak nélkül ülte meg az öreg, oldalkocsis BMW-t. Kirepesztett a kapun. Ekkor jelent meg a Királyné, akivel bementünk a garázsba.

– A Pollót visszük el... Azt szeretem a legjobban.

Megnyomott egy gombot a falon, mire a fehér kocsis száznyolcvan fokos fordulatot tett a tengelye körül, orra így kifelé nézett.

– Igazán jól vezetek – pironkodott a Királyné –, csak tolatni nem tudok.

A falu gyér forgalmában erre nem is volt szükség. A szembe jövő járművek pedig már messziről kitértek.

– Az ott a Bucka ! – mutatott állával jobbra, egy harmadosztályú presszóra. Arrafelé biztos az a szórakozási lehetőségek csúcsa. A posta előtt ott állt az oldalkocsis gép. A siheder úgy feszített a nyergében, mintha fontos küldetést teljesítene. A hivatal ajtaján NYITVA tábla lógott, a helyiség is fényárban úszott. Egyedül mentem be.

– Parancsoljon, uram ! – biccentett felém az ablak mögül egy nyakkendős, középkorú férfi. Beirányított a gyóntatószék formájú fülkébe, amin még a Magyar Királyi Posta felirat diszelgett, bár a középső szót, eléggé ügyetlenül, megpróbálták eltüntetni. Haza-szóltam, hogy kedd estig ne várjanak, és telefonáljanak be a nyomdába is: két nap szabít kérek. A hívás természetesen nem került semmibe.

Hét

Aznap kettesben vacsoráztam a Királlyal. Fehérszemélyek ezúttal a közelünkbe se jöhettek, a teríték már várt bennünket. Festményeken látni ilyen csendéletet, főleg a régi mesterek vásznain. Az ebédlőben lakodalmat is lehetett volna rendezni, a méretei miatt. Ünnepelesen letelepedtünk a márványlapos asztal mellé. Senecának állítólag több volt belőle, de olyan mives biztos nem volt közöttük.

– Édes fiam, Kinga azt mondta, hogy feleségül akarod venni. Ez rendben is van, a leánykérést azonban nem úszod meg ! Azt annak rendje és módja szerint meg kell ejtened, mert mi adunk az ilyesmire.

Úgy bólintottam, mint aki ezt nagyon jól tudja. A Király kis hatáspauza után folytatta:

- Szüleidet is szívesen látnánk néhány napra. Édesapádnak mi a foglalkozása ?
- Egy ügyvédi munkaközösség vezetője.

A Király arca felderült. Óvatosan kivette az üveg dugót a boroskancsóból, és nagy gonddal töltött.

- Én evés előtt is szoktam.
- Ahogy maga gondolja...
- Kazi bátyám ! – nézett rám úgy, mintha máris rokoni kötelék lenne köztünk.

Koccintottam a Királlyal. Soha olyan jó bor még nem ment le a torkomon. Nekiálltunk vacsorázni.

– Hallom, anyósjelölted már beszélt neked a pálinkafőzésről. Te jogot tanulsz, tehát tudod, hogy sok mindent nem szabad.

Elnézően mosolyogtam, közben tömtem magamba a jóízű falatokat. Az egyik majdnem cigányútra ment.

– De kérdelem én: ha az államnak szabad, akkor az egyes embernek mért nem szabad ?!

Felvontam a vállamat, és intettem a szememmel, hogy ez számomra is érthetetlen. Sőt, botrányos.

– Különben, itt Bács-Kiskun megyében, ez ősidők óta apáról fiúra száll. Emlékszem, az öregemnek – Isten nyugtassa ! (koccintás) – volt egy jó trükkje. Ha látta, hogy jön a finánc, kirakott a konyha közepére egy kis ötliteres apparátot. Ahogy a közeg belépett, már írta is a jegyzőkönyvet. Körül se nézett. A pincében meg félhektós apparát működött !

Nevettünk a Vám- és Pénzügyőrség rovására. Szeltem még a friss házi kenyérből. A héja ropogós volt.

– Volt nekem egy nagyon fáintos készülékem, abból építettem ezt a házat. Sok pénzembe került, de százszorosán behozta az árát. Sirtam, amikor elvitték a fináncok. Ma is azt használják a szövetkezetben.

Látszott rajta, hogy még most is bántja a dolog, le is hajtott egy teljes pohárral. Szolidaritásból vele tartottam.

– Zoli fiam, amit itt magad körül látsz, az mind az én két kezem munkájából van – mondta tagoltan a Király. – Meg persze Mari nénédéből.

– Az ő egészségére ! – rikkantottam, mert udvarias akartam lenni, no meg a bor is nagyon ízlett, ami gyorsan a fejembe szállt.

– Éjjel-nappal dolgozunk... – verte súlyos ökleit a márvány asztallaphoz. – Akkor pihenünk, amikor a munka megengedi.

Igazából még nem tudtam bejárni a házat, mert nem adtak mellém idegenvezetőt. Mindenesetre, amennyit addig láttam belőle, az is komoly munkába kerülhetett.

– Kazi bátyám ! Mondja már el nekem, hogy kell a bort csinálni. Azt tudom: van a tőke...

– Hát, pénz nélkül nem megy, az biztos ! – vágott közbe. – De kicsiben kell kezdeni.

Ettől fogva elemében volt... Félretolta maga elől az ételt, és élénken hadonászva belefogott az okításba.

– Legfontosabb a cukor. A fehér arany.

– Élesztő... – soroltam volna.

– Fenét ! Annak utóíze van, meg illata. Szalakálit teszek bele. Egyébként a bornak és a pálinkának közös az alapanyaga...

– A gyümölcs.

– A cukorcefre !!

Többé nem szóltam közbe. Igyekeztem megérteni az olyan dolgokat, mint a „pancsolás”, „nyújtás”, „erősítés” – de elég sok volt már a fejemben a végtermékből. Illetve, amit ittunk, az igazi bor volt.

– Különben ezt a Budafoki Vízi Erőműben is így csinálják – jelentette ki legyintve a Király.

– Hol ?

– A Kombinátban. No, azért ne szomorodj el; szőlőből is lehet bort csinálni...

Tíz óra felé hagytuk el az ebédlőt, kedélyesen egymásba karolva. Neki még valami dolga akadt a szuterénben, így egyedül másztam meg a lépcsőt. Jó, nem egyszerre, de nem is kergetett a tatár. Amikor lenyomtam a rézkilincset, kiderült, hogy rossz helyen járok. Egy magas, vékony, festett szőke nő volt bent, aki csak harisnyát viselt. Nyilván a nagy hőségre való tekintettel... Az egyik fotelra Kazi bátyám háziköntösét terítették, az ágy elé pedig odakészítették pomponos papucsát. Úgy látszik, egy királynak is van magánélete. A nő egyébként nagyon rendes volt, elmagyarázta, merre találok a szobámat. Odaérve – a biztonság kedvéért – be akartam kandikálni a kulcslyukon, úgyhogy hasra estem. Kinga nyalábolt fel, szitkok közepette, pedig egyedül is fel tudtam volna állni. Elég mérgesnek látszott, biztos másra számított.

Nyolc

A villásreggelit az ágyba hozták. Kissé feszélyezett, hogy maga a Királyné rakta rám a sámliszerű alkalmatosságot az ezüst tálcával, hiszen mégiscsak a lánya feküdt mellettem. Ő azonban nagyon barátságos volt.

– Tessék, kedves vőmurem !

Megigazította fejem alatt a párnát, a paplant is felrázta, aztán bársonyos hangon folytatta:

– Mert mifelénk az együtthálás már végleges elköteleződést jelent. Ha mégsem jön létre a házasság, a fiút akár meg is bicskázhatják... A leány tisztessége nagyon komoly dolog...

Valami lehetett azzal az étellel. Alig tudtam legyűrni néhány falatot. Ezt azonban jólneveltségből nem hoztam szóba. Evés után Kinga a lepedőn marasztott, én pedig nem ellenkeztem, hiszen vendég voltam.

Dél előtt a Hercegnő körbevitt a birodalomban. Állítólag maga a Király hatalmazta fel erre. A Manta első útja a gépállomás tmk-műhelyébe vezetett. Miután kiszálltunk, a technikus kezét nyújtott, és bemutatta a mellette ácsorgó helybeli fizikatanárt is. Éppen azon dolgoztak, hogy a háromhektós főzőüstbe beszereljék az apparátot.

A következő helyen működés közben is láthattam egy valamivel kisebb készüléket. A szerkentyűvel szemben valóságos aromabank volt, melynek segítségével tetszés szerinti ízűre varázsolhatták a cukorpálinkát.

– Akkor a kecskeméti barackpálinka se látja Kecskemétet !... – állapítottam meg szokásos éleslátásommal.

– Barackot se lát – vigyorgott a Hitler-bajszos emberke. – Legfeljebb, mikor teherautón szállítják.

Innen egy takaros kis házba mentünk. Az egész család marmonkannákat mosott az udvaron.

– Megmutatom Zolinak a hálósobát ! – vetette oda nekik Kinga.

Kissé szégyenkezve követtem, mert hát mit keresek én más hálósobájában... Talán hálósobatitok is van... Vonakodva léptem át a küszöböt... Az elsötétített helyiségben egyetlen bútordarab sem volt, csak egy nagy, furcsa mintájú szőnyeg. Amikor jobban megnéztem, kiderült, hogy beépített cefreerjesztő kádat látok, a padlóval egy szintben. A benne üszkáló gyümölcsöket véltem a szőnyeg mintájának.

Ezután egy örszoba kinézetű bodegához hajtottunk. Az ablakon sűrű cigarettafüst gomolygott ki. Katonás kiállítású, mokány vénember pattant elénk.

– Ő a váltásparancsnok – mosolygott rá Kinga.

– Igenis, Hercegnő ! – állt glédába az öreg harcos. – Ahogy negyvenháromban, a fronton – pillantott rám, elismerést várva.

A bádoggal javított bódében vagy nyolc férfi szorongott; kártyáztak, újságot olvastak. Nagy, világvevő rádió trónolt a fali polcon.

– Gázszerelőnk van ? – kérdezte tőlük Kinga.

– Szabadszállásról hoztunk egyet, mert az izzáki megint berűgött.

A narancs színű kocsi a falu széle felé röpített bennünket. Megvártam, míg a Hercegnő negyedikbe kapcsol, aztán érdeklődni kezdtem:

– Kik voltak ezek ?

– Strázsák és vermelők. Az apparátokat strázsálni kell, azaz szükséges, hogy valaki mindig legyen a közelben. Fordult már elő baleset... Ha pedig már lejött néhány liter, azt a vermelők azonnal eltüntetik. Szem előtt csak annyi maradhat, amennyi szabálysértésnek minősül. Józsi bácsi karpaszományos őrmester volt a háborúban, ő szervezi a szolgálatot.

Rátért egy gidres-gödrös földútra, majd lefékezett egy kaptár előtt. Nem tudtam, érdemes-e kiszállni.

– Ez a méhészet. Meg a gyümölcstartósító telep.

Ennek hallatára kikászálódtam a kocsiból, de hiába meresztettem a szememet, az egy kaptáron és néhány szilvafán kívül nem láttam semmit.

– Csak fálnak kell – világosított fel a Hercegnő. – Mind a két tevékenység cukrot igényel, márpedig nekünk a fehér aranyra igen nagy mennyiségben van szükségünk.

– Sok kell ?

– Pár száz kiló hetente.

Beleroskadtam az ülésbe. A Manta ismét a falu felé vette az irányt. Befejezés előtt álló, még vakolatlan családi ház járdájára parkoltunk le. Kinga kivett a kesztyűtartóból egy köteg bankjegyet, és sortjának zsebébe gyűrte.

– Itt egy helyettes lakik.

Értetlenül néztem rá. Az a könnyedség is megbabonázott, ahogy a pénzt kezelte. Én akkoriban hatezer-ötszáz forintot kerestem.

– Ha olyan embert szorítanak meg a fináncok, aki nekünk dolgozik, akkor mindig akad valaki, aki átvállalja a dolgot; magáénak vallja az apparátot. Mi ezt természetesen honoráljuk, mert többet ér, hogy az emberünk nem esik ki a munkából.

Fiatalasszony lépett ki a tornácra, karján csecsemővel. Szoknyájába még két gyerek kapaszkodott.

– Ennek az ura már annyiszor volt helyettes, hogy ezúttal be is csukták. Távollétében mi gondoskodunk a családjáról.

A szalmaözvegy köszönésre nógatta a csemetéket, majd mosolyogva átvette a nem kevés pénzt.

– Szegény uram megjárta. Pedig még a központi fűtést ki akarta hozni a helyettesítésből.

Az asszonyka nem akart kifogyni a témákból. Már egyik lábamról a másikra álltam. Végre elszabadultunk.

– Sokan lebuknak ?

– Alig. Tudniillik, a fináncnak tanút is kell szereznie, az meg nehéz ügy. Egyetlenegyszer – még gyerekkoromban – volt egy nagyszabású ellenőrzés...

– Hajjaj...

– ...de az sem járt eredménnyel. Hogy ne legyen tanú, a fél falu átsétált Akasztóra. Azok meg azt hitték: egyházi processzió közeleg.

A Hercegnő ledudált az úttestről egy kisebb libacsapatot, és unott arccal bekormányozta az autót a garázsba.

– Most már ez is meg van szervezve. Minden esetben jelentkezik önkéntes tanú, aki szóval tartja a fináncot, amíg Józsi bácsi vermelői normaidőre eltüntetik, amit csak kell.

Kilenc

A szobám ajtajában összefutottam az aznap ügyeletes bejárónővel. Piros nyelvű partvist és portörő rongyot tartott a kezében, nyilván épp akkor fejezte be a takarítást. Azürkék miniruhát viselt, fehér köténnyel és főkötővel. Nem tetszett nekem, mint általában a vörös hajú, szeplős lányok. Meg aztán úgy vettem észre, én se vagyok neki szimpatikus.

– Mari néni azt üzeni, hogy a szmokingot tessék fölvenni az ebédhez... Illusztris vendégek jönnek...

– Köszönöm, kislányom – mosolyogtam rá jóságosan, mert valamivel vissza kellett vágnom a magázásért. Öltözködés közben kipillantottam az ablakon. Meghökkenve láttam, hogy négy hatalmas limuzin gördül be egymás után az udvarra. Minden kocsiban két férfi ült, de csak egy-egy szállt ki.

A hallban már várt a Hercegnő. Rózsaszínű ruhakölteménybe bújt, amit udvariaságból váltig dicsérgettem, pedig ezt a színt csak bugyiban szeretem. Ahogy beléptünk az ebédlőbe, a Király harsány hangon bekonferált:

– Íme, az én jövőendő jobbkezem !

A négy vendég felállt, és szertartásosan kezét csókolt Kingának, nekem pedig sorjában bemutatkoztak.

– Bornemissza Péter, Eger !

– Akó Zoltán.

– Weinberger Mátyás, Sopronból.

– Üdvözlöm.

– Tenkes Gáspár, Villány !

– Örülök, hogy megismerhetem.

– Máslássy Béla, Csopakról !

– Részemről a szerencse.

Az urak valamennyien felvásárlók voltak. Kazi bátyám lőréje az ő közvetítésükkel alakult át márkás nedűvé. Azonnal meg is fogadtam: ezentúl kizárólag számozott tokaji aszút iszom. Egyelőre nem bonyolódtak szakmai vitákba, mert még vártak valakit. Kissé megkésve be is toppant az Állami Pincegazdaság vezető beosztású dolgozója, a nevét sajnos elfelejtettem. Cukorfokokról, árakról, mennyiségekről folyt a szó... A négy úr több kisvendéglő számára szállította az olcsó bort és pálinkát, amit „átkeresztelés” után már drágán mértek ki. Egyébként valóban úriembereknek bizonyultak, mert a sofőrjeiknek is küldettek némi harapnivalót.

Tíz

Étkezés után a Királynéhez voltam hivatalos. Lakosztályában fogadott, különféle színű likőrök társaságában. Egyszerre több példányban is láttam magamat, a velencei tükör, az üvegezett vitrin és a fényezett bútorok jóvoltából. Figyelmemet mégis a *Petőfi Népe* című újság keltette fel, elvégre nyomdász vagyok.

– Írhatsz bele, ha akarsz – biztatott nyájasan.

Ekkor már tisztában voltam azzal, hogy ez csak egy szavába kerülne. Talán még főszerkesztő is lehetnék. Nyalogattunk egy kis körömlakkot, aztán rátért a helyi leánykérési szokásokra. Tartózkodó magatartásomat anyagi okokra vezette vissza, ezért elém tett egy lapos, zöld bársonnyal bevont lezárható kazettát. Nőgatására kinyitottam. Vagy húsz aranygyűrű ragyogott benne, akadt köztük néhány drágaköves is.

– Válassz, édes fiam, mert az a te dolgod !

Szerencsére nem kellett azonnal döntenem, különben is fontosabb dolog jutott az eszembe. Miután tisztáztuk, hogy valláskülönbség nem forog fenn, megnyugodott. Belemerült az esküvő és a lakodalom részleteibe, én pedig szórakozottan válaszoltam neki. A Kecskeméti Népi Zenekar szerződtetését azért túlzásnak találtam. Megsúgta, hogy nászajándékba kocsit kapok. A márkát én választhatom ki, csak időben szóljak. Egy dologban viszont engednem kell: Kinga a Seychelle-szigetekre akar menni nászútra. Természetesen utána folytathatom egyetemi tanulmányaimat. Amíg elvégzem, bérelnék nekünk egy lakást Pesten.

Tizenegy

Délután motorozni támadt kedvem. Leszereltük a sihederrel az oldalkocsit a 600-asról, és alaposan megpucoltuk. Nem is nézett már ki olyan öregnek a BMW. Újakra cseréltem a gyertyákat, kicsit állítottam a gyújtáson – mindjárt más lett a hangja. Már alapjáraton is szépen duruzsolt. Sajnos, a bukósisakot a 70-es években gyártották, úgy nézett ki, mint egy ketté vágott dinnye, a peremén pedig műbőr fülvédő csüngött. Kazi bátyám azt mondta: a megyehatáron ne menjek át, a többi nem számít.

Néha meg-meghúzatva eldörögtem a gépállomásra tankolni, aztán kidöngettem a faluból. Isteni érzés volt végre egyedül lenni, már kezdtem unni a Kacsári-családot... Kilométerekre be lehetett látni az utat – hiszen az Alföldön jártam –, repeszthettem kedvemre. Százhusznál már nem ment többet a gép, azt azonban gond nélkül tartotta. Az egyik kanyarból kicsit kicsúsztam, de nem látta senki.

Már szürkült, amikor hazafelé fordítottam a kormány szarvát. A tabdi elágazásnál több gépjármű vesztegelt, valami baleset történhetett. Odagurultam, és már csak későn vettem észre a rendőrségi autót. Szerencsére rám se hederítettek. Az árokban egy eredetileg sárga színű, kiégett ezerötszáz Lada nyomorgott, az oldalára dőlve. Körülötte nedves volt a föld a szesztől. Műanyag kaniszterek megolvadt maradványai heverték a csomagtartóban és a hátsó ülésen. Bal oldali fékcsovei szakadtan lógtak, valószínűleg a borulás közben mentek tönkre. A kocsi – rendszámából ítélve – vadonatúj volt.

– A kaskantyúi kútfúró mester – mondta valaki mellettem rekedt hangon. Akkor lettem figyelmes arra, hogy az útpadkán cukroszsákokkal letakart torzó fekszik. Visszaoldalogtam a motorhoz és berúgtam. Nem sikerült mindjárt, mert mindkét lábam remegett. Hatvannal pöfögtem Csengődig. A tragédiát elmeséltem a királyi családnak is, de nem döbbentek meg különösképpen. Arrafelé elég sűrűn előfordul az ittas vezetés.

Tizenkettő

A Király különben is mással volt elfoglalva; aznap este kellett lebonyolítania a havonta esedékes megyei szállítást. Felmentem vele a padlásszobába, amit bármelyik festőművész műteremnek titulált volna. A helyiség közepét egy tengeralattjáró-periszkóphoz hasonló szerkezet foglalta el. Kiderült, hogy kitolható rádióantenna.

– Cébé – veregette meg a fémét. – Számunkra nélkülözhetetlen.

A megyéből kivezető főbb utak kereszteződéseire személygépkocsik száguldottak. Ők biztosították a szállítmányok szabad áthaladását, időben jelezve a rendőri járőrtevékenységet.

– Kazi bátyám a megyei főnök? – céloztam burkoltan a maffiára.

– Nem. Még nem... – vallotta be önérzetesen, majd tiszteletteljesen hozzá tette: – Neki mindjárt hallhatod a hangját.

A szeszszindikátus a Petőfi rádió hullámhosszán forgalmazott, azt arrafelé úgysem lehet fogni. A Király szigorú képpel az aranyórájára pillantott, aztán határozott mozdulattal magához ragadta a mikrofont. Megnyomta a beszédváltót, és beszélt:

– Felszállásra kész!

– Szabad a kifutó – reccsent a válasz.

Időközben megtudtam; azért használják a légi zsargont, hogy ha valaki belehallgat, azt higgye: katonai tevékenység zajlik.

– A következő légifolyosón Csinger forduljon jobbra!

Az akció közben találgattam; vajon az a szeszmenyiség, ami ma este elhagyja Bács-Kiskun megyét, milyen mértékegységben mérhető. Valószínűleg bruttóregisztertónában. Körülbelül másfél óra múlva húztuk be az antennát. A Király megtörölte izzadt homlokát:

– Ez a legkényesebb pont az egészben. Mert ha a szesz nem jut el a forgalmazókhoz, nincs értelme csinálni.

Leszuszogott a lépcsőn, én pedig tisztos távoból követtem. A folyosón karon fogott, és meginvitált egy pohár borra. Nem szabadkoztam, végül is egy jól sikerült hadműveletet tudhattunk magunk mögött. Az egy pohárból persze több is lett, de nem bántam, mert tudtam, hogy az ágyban a Hercegnő vár. Őrá pedig nem szívesen gondoltam, az én fekete-fehér barátnőm miatt. Nem is emlékszem, miként kerültem a szobámba, de hát nem kell nekem mindenre emlékezni.

Tizenhárom

Mindketten kopogásra ébredtünk. A Király dugta be a fejét az ajtón, a többi testrészét diszkréten kint hagyta.

– Itt van a szerecseny! – jelentette be.

Abban a házban már sok meglepetés ért, de akkor komolyan zavarba jöttem. Nem tudtam, mi fog következni, mindenesetre az államig felhúztam a tükrös paplant.

– No, gyere érte!

Kiővakodtam a franciaágyból. Fele úton vettem észre, hogy Kinga megint pórere vetkőztetett. Az ajtónyílásban színes kartontasak bukkant fel: Jimi Hendrix nagylemeze. Tényleg, tegnapelőtt viccből megemlítettem... A Király szűrős szemekkel tekintett végig pucér testemen:

– Látom, már felvettél némi előleget a házasságra...

Pedig nem így történt. Kinga a megmondhatója. Ebből is látszik, hogy egy hercegnő is kaphat kosarat. A reggelit a fekete-fehér bejárónő szolgálta fel. Egy óvatlan pillanatban sikerült belecsípnem a fenekébe. Evés után megnéztük a Hercegnő épülő házát. Szögesdrót húzódott körülötte, a kerítésen belül két szabadjára engedett kuvasz rohangált. Kinga megkötötte az ebeket, aztán felmentünk a lépcső helyére támasztott rézsűtos pallókon. Még csak éppenhogy tető alatt volt, de már látszott: csinos kis kulipintyó lesz. Az épület közepén frissen fűrt kút sötétlett... Leültünk a legfelső betongyűrűn átvetett deszkára. A Hercegnő megérezhette kimondatlan kérdésemet, ezért magától belefogott a magyarázatba:

– Ez apám legújabb terve. Kiépített egy jó kapcsolatot a Budafoki Borkombinátba. Onnan fog borsavat kapni, hosszú távon. Azt már csak bele kell szórni a vízbe. A négy fal között annyi bort csinálhatunk, amennyit akarunk – fogta át a vállamat. – A kútról meg senki sem tud... A fűrőmester egy autót kért a hallgatásáért.

– Akkor már csak a végtagjait kell levágni, hogy másnak ne tudjon illet ásni – mondtam némi iróniával.

– Arra nincs szükség – révedt el a Hercegnő. – Szegényt súlyos közlekedési baleset érte.

Pár percig nem vettem levegőt. Úgy megmarkoltam a kút kávéját, hogy kifehéredtek az ujjaim. Mind a tíz.

– Milyen kocsit kapott? – erőltettem közömbösre a hangomat.

– Egy sárga ezerötszázas Ladát – nézett Kinga a távolba.

A lógó fékcsovékre gondoltam, és kirázott a hideg. Ha ezek sejtenék, hogy eszem ágában sincs benősülni a családba...

Tizennégy

Éppen a szökést terveztem, orromat az ablaküvegnek nyomva, amikor hátulról elkapták a nyakamat. Mozdulatlanná merevedtem, keményen és férfiasan, no meg az izmaim se akartak engedelmeskedni. A fekete-fehér lány ijesztett meg... Nem tudom, milyen képet vághattam, de nem győzött kiengesztelni. Már kezdtem belemerülni a megbocsátásba, csak hogy eltolt magától.

– Majd délután... Mari néni és a Hercegnő bemegy Kecskemétre. Biztos stafírungot néznek – tette hozzá gúnyosan.

Erről eszembe jutott, hogy a holmimat jó lenne a kezem ügyében tudni. Előző nap a vörös hajú bejárónő elvitte az ingemet kimosni, a szmokingomat is tisztítják.

– Mi a neved, te fekete-fehér lány?

– Bankos Katalin, szolgálatjára! – pukedlizett tréfásan.

Megkértem szépen, hogy hozza fel a cuccomat. Az állam alá dugta éjsötét üstökét, úgy rázta a fejét:

– Csak ha kapok egy csókot.

Több is jutott neki, mert ilyen tekintetben nem vagyok szűkmarkú. Úgysem látjuk egymást az elkövetkezendő ötven évben. Az egyszer biztos, hogy én Szegedre is Szolnokon keresztül utazom.

– Ma a hét vezérrel fogsz ebédelni – suttozta a smárolástól felhevülve.

– A szeszszindikátus területi főnökeivel?

– Akasztó, Bócsa, Császártöltés, Kecel, Kiskőrös, Soltvadkert – hadarta.

– És Csengőd – egészítettem ki.

Az ebédre nincs mit mondanom. Ami ott elhangzott, az úgyis hihetetlen. Magától értetődik, hogy főleg termelési kérdésekről esett szó, de napirendre kerültek szervezési és irányítási problémák is. Egyesek sürgették a kartellbe tömörülést a felvásárlókkal szemben. A legnagyobb vitákat persze az árak váltották ki. Emellett keresték az értékesítés új csatornáit is. Mindössze a palackozás haladta meg a lehetőségeiket.

Évés után a Királyné és a Hercegnő elvonult, nagy titokzatosság közepette. Mondtam, hogy nem is baj, mert le akarok dőlni egy kicsit. Ez igaz is volt, részletekről pedig nem kérdeztek. Azokról én sem mesélek, legyen elég annyi, hogy a szobámba zárkózunk Katival, és igyekeztünk egymás kedvében járni.

Tizenöt

– Hogy kerülsz haza? – kérdezte, miközben újra fekete-fehér bejárónővé változott. Hátranyújtotta kötenyének két pántlikáját, amiből csinos masnit hurkoltam.

– Motorral. Majd rábizom a szalkszentmártoni vendéglőre. Onnan stoppal megyek tovább.

Ügyes kézzel megigazította a csokornyakkendőmet, és mosolyogni próbált. Nem sok sikerrel. Bánatosan lehajtotta a fejét.

– Majd írok.

Adtam neki a brifkómból egy névjegyet. Végighúzta ujjbegyeit a domborított betűkön, aztán a keblébe rejtette a kis kártyát.

– Csomagolok egy kis útravalót.

Ami azt illeti, abból a borból, amivel Kazi bátyámmal szoktuk öblögetni a torkunkat, vinni is akartam. A szuterénben láttam néhány demizsont, nyakukban a megkülönböztető címkével.

– Akkor a motornál találkozunk.

A vezérek egy kivételével mind elmentek. Az udvaron már csak az utolsó szürke Mercedes állt. Kívülről mentem le az alagsorba, mert nem szándékoztam a demizsonnal böklászni a lakásban. Háromlitereset is találtam, azt szinte nekem készítették oda. Ha viszont a nyomdász kollégákat is meg akarom kínálni, akkor legalább egy ötliteres kell. Azoknak ugyan egy kaniszter se kottyanna meg, de az már húzná a vállamat... Éppen ezen meditáltam meggörnyedve, amikor tompa hangokat hallottam alulról.

A szuterén aljzatbetonjára linóleum volt ragasztva. A marmonkannák, hasas üvegek és számomra ismeretlen rendeltetésű segédeszközök tömkelegében szinte szabályos négy-szög alakú, tiszta helyet fedeztem fel. Letérdeltem, és végigfuttattam a mutatóujjamat a linóleum illesztésein. Jókorá téglalapot rajzoltam magam köré. A cirkalmas mintákban oda nem illő korongot vettem észre. Kipróbáltam a körmömmel; enyhén rugózott. Némi habozás után erőteljesen megnyomtam. A padló rész körülbelül húsz centi mélyre ereszkedett, aztán zajtalanul hátracsúszott, mint a tolótető az autókon. Tizenkét lefelé vezető lépcső rajzolódott ki a félhomályban. A mélyből a szeszszindikátus fővezérének hangját hallottam és Kazi bátyám jellegzetes orgánusát.

Kíváncsian lelopakodtam néhány fokot. A keskeny folyosót 50 kg-os cukroszsákok szegélyezték. Negyven darabot számoltam az egyik oldalon, valószínűleg a másikon szintén annyi volt. A hangok távolodtak, ezért elsettenkedtem a folyosó végére. Derékmagasságban vigyázva kilestem. A titkos pince közepén erjesztőkád terpeszkedett. Jó pár száz liter cukros cefre lehetett benne. Nem messze tőle, egy főzőüst alatt, négy gázláng égett. Mellette néhány hektó pálinka várt elszállításra. A helyiség másik végében gázpalackok sorakoztak.

Kazi bátyám és a fővezér egy kis asztalnál ült, a fal mellett. Tízmilliósszerű összegekről vitatkoztak, kivörösödött képpel. Már éppen magukra akartam őket hagyni, mikor hangtompító pisztoly pukkant rám. Akkor legalábbis azt hittem, pedig csak egy demizson forrásban lévő bor lökte ki a dugóját. Ijedten felkiáltottam, így mindketten észrevettek

Egyikük arcából se olvastam ki sok jót, ezért ellöktem magam a faltól, és felrohantam a lépcsőn. A rejtekajtóval nem vesződtem, azonnal nekiveselkedtem a szuterénben álló régi kredencnek. Minden erőmet beleadva sikerült rátolnom a nyílásra. Az ajtón lassan léptem ki, hogy a Mercedes sofőrje ne lásson futni. Ráérősen lépkedtem a ház sarkáig, de ott aztán nekiiramodtam. Majdnem fellöktem a kisurranó Katit, aki már a keresésemre indult. Megragadtam a karját:

– Gyere ! Futás !

Húztam magam után, mint egy örült, fehér köténye pillangóként repdesett. A 600-as kormányán ott lógott a necc, az útravalóval. Felcsatoltam a bukót, berúgtam a motort, és nyeregbe pattantam. Az utolsó csókváltást megnehezítette a régimódi sisak ellenzője. Szétválni már könnyebb volt, mert Kati lába hozzáért a forró kipufogócsőhöz. Megugrasztottam a gépet, és még a kapu előtt kettesbe kapcsoltam. Kanyarodás közben a necc nekiütődött a jobb térdemnek. Valami súlyos is volt benne, úgyhogy elzsibbadt a lábam. Nem baj, fékezni úgyse nagyon akartam.

Tizenhat

Solton lassítottam le először, a piros lámpánál. A járókelők nagyon megbámultak. Biztos nem láttak még senkit csokornyakkendőben motorozni. Eredeti tervemet megváltoztatva, nem hagytam a szalkszentmártoni vendéglősnél a BMW-t, ugyanis eszembe jutott a cébé. Egészen a megyehatárig zavartam a gépet, csak a táblánál mertem megállni egy pössentőre. Bekukkantottam a csomagba is. Egy háromliteres demizson volt benne, némi harapnivalóval. Felerősítettem a tankra a nadrágszíjam segítségével, aztán besoroltam a forgalomba.

Dömsöd után tartalék állásba kellett fordítanom a benzincsapot, ezért elkanyarodtam Ráckeve felé. Szerencsére eljutottam az állomásig. A 600-ast otthagytam az épület előtt, és HÉV-re szálltam. Esteledett, mire a Közvágóhídhöz értem. A szerelvényről már valódi pesti úriemberként léptem le, egy apróságot nem számítva... No de hol van az megírva, hogy szmokinghoz nem lehet demizsont hordani ?

Tizenhét

Másnap kicsit késve érkeztem a nyomdába, mert este ellenőriztem, hogy a Király borát hoztam-e magammal. A maradékot bevittem a kollégáknak.

– Igyatok, gyerekek, ez bor...

Nem értették, miről beszélek.

Úgy három hónap múlva feladó nélküli levelem érkezett. Csupán egy újságkivágás volt benne, pontosabban a *Petőfi Népe* utolsó oldala. A tragikus hirtelenséggel elhunyt Kacsári Kázmér temetési szertartásáról közöltek csaknem féloldalas képet. A gyászolók között sebtében szét tudtam volna osztani vagy kétszáz év börtönt. A hét vezér ott állt az első sorban. Igen, heten voltak, ebből arra következtetek, hogy Kazi bátyámnak már megvan az utóda.

A szerző
ezúton mond köszönetet

Zám Tibornak,

aki már negyven évvel ezelőtt szociográfiát írt
a szeszmesterekről.

A műben található rajzok

Eszik Alajos

illusztrációi.

A fedélen a Pallas Irodalmi és Nyomdai Részvénytársaság
1888-ban készült könyomata látható.
